

American Pravda: How the CIA Invented "Conspiracy Theories"

Ron Unz • September 5, 2016

Original:

<https://www.unz.com/runz/american-pravda-how-the-cia-invented-conspiracy-theories/>

https://www.unz.com/wp-content/uploads/2019/05/Ron_Unz_American_Pravda_How_the_CIA_Invented_Conspiracy_Theories.pdf

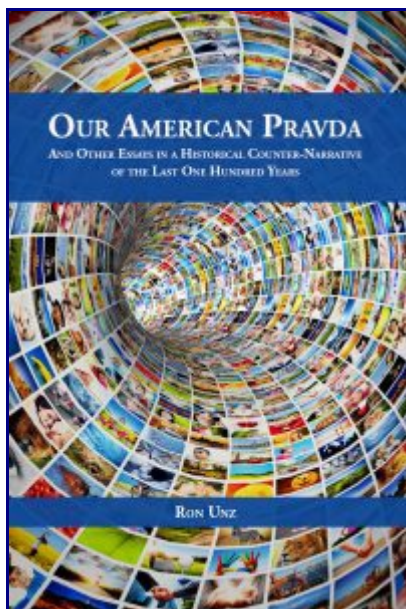
Translated:

Amerikai Pravda: Hogyan találta ki a CIA az "összeesküvés-elméleteket"

Ron Unz • 2016. szeptember 5

https://www-unz-com.translate.goog/runz/american-pravda-how-the-cia-invented-conspiracy-theories/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

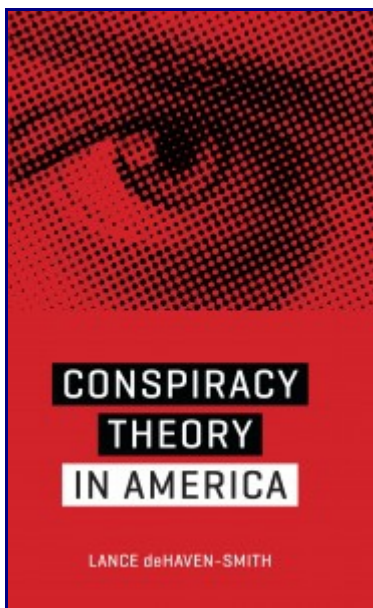
Egy-két éve láttam a sokat emlegetett *Interstellar* című tudományos-fantasztikus filmet, és bár a cselekmény nem volt valami jó, egy korai jelenet elég mulatságos volt. Különböféle okok miatt a jövő amerikai kormánya azt állította, hogy az 1960-as évek végén a Holdraszállásunkat meghamisították, ez a trükk a hidegháború megnyerésére irányult, Oroszországot saját eredménytelen űrkutatásokba juttatva. A történelmi valóságnak ezt a megfordítását szinte mindenki igaznak fogadta el, és azt a néhány embert, akik azt állították, hogy Neil Armstrong valóban feltette a lábát, általánosan „őrült összeesküvés-elmélet híveinek” nevezték. Ez az emberi természet valóságos ábrázolásának tűnik.

Nyilvánvalóan a kormányvezetőink által leírt vagy legtekintélyesebb lapjaink lapjain bemutatott dolgok nagy része – a szeptember 11-i merényletektől a városi kiskorrupció legjelentéktelenebb helyi esetig – objektum az „összeesküvés-elmélet” kategóriába sorolható. de az ilyen szavakat soha nem alkalmazzák. Ehelyett ezt az erősen terhelt kifejezéseket azoknak az elméleteknek fenntartják, akár hihetőek, akár fantáziadúsak, akik nem rendelkeznek az intézményi jóváhagyás bélyegével.

Másképpen fogalmazva, vannak jó „összeesküvés-elméletek” és rossz „összeesküvés-elméletek”, amelyek közül az előbbieket a fősodratú televíziós műsorok szakértői hirdetik, ezért

soha nem írják le ilyenek. Menha viccelődtem az emberekkel, hogy ha hirtelenné a televízióállomásaink és más nagy médiumaink tulajdonjoga és irányítása, az új információs rendszerhez mindössze néhány hét összehangolt erőre lenne szükség ahhoz, hogy a leghíresebb „összeesküvés-elméleteinket” teljesen megfordítsa. a hiszékeny amerikai közvélemény elméje. Azt az elképzelést, hogy tizenkilenc, vágókkal felfegyverzett arab eltérített több sugárhajtású repülőgépet, könnyen kijátszották a NORAD légvédelmet, és több nevezetes épületet rommá változtattak, hamarosan általánosan nevetségessé kell tenni, mint a valaha volt legbolondabb összeesküvés-elméletet, amely egyenesen a képregekből. az elmebetegek elméjébe,

A médiaszabályozás ilyen jellegű változásai nélkül is az amerikai közvélekedésben az elmúlt időszakban hatalmas változások következtek be, pusztán a hallgatólagos asszociáció alapján. A 2001-es támadásokat követő első hetekben és hónapokban minden amerikai média szervet besorozták, hogy Oszama Bin Ladent, az állítólagos iszlamista vezérelmét legnagyobb nemzeti ellenségünknek tekinti, és szakállas arcát vég nélkül feltűnt a televízióban és a nyomtatásban. ez a világ egyik legismertebb arcává válik. De most a Bush-kormány és kulcsfontosságú médiaszövetségesei háborút készítettek elő Irak ellen, a Burning Towers képeit ehelyett rendszeresen szembehelyezték Szaddám Husszein diktátorról, Bin Laden ösellenségéről készült bajuzsos fotókkal. Következésképpen mire 2003-ban megtámadtuk Irakot, a közvélemény-kutatások kimutatták, hogy Az amerikai közvélemény 70%-a úgy gondolta, hogy Szaddám személyesen részt vett Világkereskedelmi Központunk lerombolásában. Addigra nem kételkedem abban, hogy sok millió hazafias, de kevés információval rendelkező amerikai dühösen elítélt volna és „őrült összeesküvés-elméletek hívének” gyalázott volna mindenkit, aki elég merő volt azt sugallni, hogy Szaddám *nem* állt mögötte szeptember 11. aki valaha is szabad ilyen téves állítást tett.

Amióta a Warren-bizottság arra a következtetésre jutott, hogy egy magányos fegyveres meggyilkolta John F. Kennedy elnököt, az ebben a megállapításban kételkedő embereket széles körben elutasították, mint összeesküvés-elméleteket, annak ellenére, hogy hiteles bizonyítékok vannak arra vonatkozóan, hogy jobboldali elemek a CIA-ban, az FBI-ban és a titkosszolgálatban – és valószínűleg sőt magas rangú kormánytisztviselők is részt vettek. Miért

utasították el a legfelsőbb kormányzati szinteken elkövetett bűncselekmények gyanúját, mint a babonához hasonló paranoid gondolkodást?

Összeesküvés-elmélet Amerikában azt vizsgálja, hogyan váltotta fel az alapítók keménykezű realizmusát az elit politikai helytelen magatartásának valószínűségével kapcsolatban – amely a Függetlenségi Nyilatkozatban fogalmazódik meg – az összeesküvés-hitek mai általános elítélése, mint definíció szerint nevetséges. Lance deHaven-Smith felfedi, hogy az „összeesküvés-elmélet” kifejezés bekerült a politikai beszéd amerikai lexikonjába, hogy elhárítsa a Warren-bizottság kritikáját, és a CIA propagandakampányára vezethető vissza, hogy hiteltelentse a bizottság jelentésében kétkedőket. Nehéz kérdéseket tesz fel, és összekapcsolja a pontokat öt évtizednyi gyanús események között, beleértve John és Robert Kennedy meggyilkolását, George Wallace és Ronald Reagan meggyilkolásának kísérletét, Watergate bűneit, az Irán-Contra fegyveres túszokat. alku, a vitatott 2000-es és 2004-es elnökválasztás,

Minden bizonnyal heves vitát vált ki kormányunk igazságosságáról és megbízhatóságáról, az összeesküvés-elmélet Amerikában erőteljes emlékeztetőt kínál arra, hogy a kormányzattal szembeni gyanakvó, sőt radikálisan gyanakvó hozzáállás kulcsfontosságú demokráciánk fenntartásához.

A médiamanipuláció ezen tényezői nagyon is eszembe jutottak néhány évvel ezelőtt, amikor belebotlottam egy rövid, de adott könyvbe, amelyet a Texasi Egyetem akadémiai sajtója ki. Az [összeesküvés-elmélet Amerikában](#) szerzője Prof. Lance deHaven-Smith, a Floridai Politológiai Szövetség korábbi elnöke volt.

A FOIA egyik fontos közzététele alapján a könyv főcíme az volt, hogy nagy valószínűséggel a CIA volt a felelős az „összeesküvés-elmélet” mint a politikai visszaélés kifejezése széles körben elterjedt bevezetéséért, miután ezt a fejlesztést a közvélemény befolyásolásának szándékos eszközeként hangoztatta.

Az 1960-as évek közepén a közvélemény szkepticizmusa nőtt a Warren-bizottság azon megállapításaival kapcsolatban, miszerint egy magányos fegyveres, Lee Harvey Oswald volt egyedül a felelős Kennedy elnök meggyilkolásáért, **és egyre gyakrabban gyanakodtak, hogy a legmagasabb rangú amerikai vezetők is részt vettek benne. Ezért a károk elleni védekezés eszközeként a CIA titkos feljegyzést küldött valamennyi helyszíni irodájának, amelyben arra kérte, hogy vegyék igénybe médiavagyonukat, hogy nevetségessé tegyenek és megtámadják a kritikusokat, mint az „összeesküvés-elméletek” irracionális támogatóit.** Nem sokkal ezután hirtelen olyan kijelentések jelentek meg a médiában, amelyek pontosan ezeket a pontokat hangoztatják, és egyes megfogalmazások, érvek és használati minták szorosan megfeleltek a CIA irányelveinek. Az eredmény egy hatalmas kiugrás volt a kifejezés pejoratív használatában, amely elterjedt az amerikai médiában, a maradék hatás egészen a mai napig tart. Így tehát számottevő bizonyíték támasztja alá ezt a sajátos „összeesküvés-elméletet”, amely megmagyarázza az „összeesküvés-elméletek” elleni támadások széles körben elterjedt megjelenését a közmédiában.

Ám bár úgy tűnik, hogy a CIA hatékonyan manipulálta a közvéleményt annak érdekében, hogy

az „összeesküvés-elmélet” kifejezést az ideológiai harc erőteljes fegyverévé alakítsa, a szerző leírja azt is, hogyan készült el a szükséges filozófiai talaj néhány évtizeddel korábban. A második világháború körül a politikai elméletben bekövetkezett fontos váltás hatalmas visszaesést okozott a történelmi események „összeesküvős” magyarázatának tekintélyében.

A konfliktus előtt évtizedeken át egyik legkiemelkedőbb tudósunk és közértelmiségünk Charles Beard történész volt, akinek befolyásos írásai nagy hangsúlyt fektettek a különféle elit összeesküvések káros szerepére az amerikai politika alakításában a kevesek javára, a kevesek rovására. a sok, példáival az Egyesült Államok legkorábbi történetétől egészen a nemzet első világháborúba lépéséig. Nyilvánvaló, hogy a kutatók soha nem állították, hogy minden jelentős történelmi eseménynek rejtett okai vannak, de széles körben elfogadott volt, hogy néhányuk igen, és e lehetőségek vizsgálata teljesen elfogadható tudományos vállalkozásnak számított.

Beard azonban erős ellenzője volt az amerikai belépésnek a második világháborúban, és a rákövetkező években, még 1948-as halála előtt is marginalizálódott. Sok fiatal, hasonló beállítottságú közéleti értelmiség is hasonló sorsra jutott, vagy sőt megtisztították a tekintélytől, és megtagadták a hozzáférést a mainstream médiához. Ezzel párhuzamosan két európai politikai filozófus, Karl Popper és Leo Strauss teljesen ellentétes látásmódja fokozatosan felerősödött az amerikai értelmiségi körökben, és elképzeléseik meghatározóvá váltak a közéletben.

Popper, a nagyobb befolyású, széles körű, nagyrészt elméleti kifogásokat fogalmazott meg a valaha létező fontos összeesküvések lehetőségével szemben, azt sugallva, hogy ezeket hihetetlenül nehéz lenne megvalósítani, tekintettel az emberi ügynökök esendőségére; ami összeesküvésnek tűnhet, valóban az egyes szereplők szűk céljainak eléréséhez szükséges. Még ennél is fontosabb, hogy az „összeesküvői hiedelmeket” rendkívül veszélyes társadalmi betegségnek tekintette, amely jelentős mértékben megemlíti a nácizmus és más halálos totalitárius ideológiák felemelkedéséhez. Ausztriából 1937-ben elmenekült zsidó származású származása minden bizonnyal kínált e filozófiai kérdésekkel kapcsolatos érzelmeinek mélységéhez.

Mindeközben Strauss, a modern neokonzervatív gondolkodás megalapító alakja ugyanilyen keményen támadta az összeesküvés-elemzést, de ennek ellentétes okokból. Véleménye szerint az elit összeesküvések feltétlenül szükségesek és hasznosak voltak, döntő fontosságú társadalmi védekezés az anarchia vagy a totalitar ellen, de hatékonyságuk nyilvánvalóan attól függ, hogy elrejtik őket a tudatlan tömegek kíváncsi szeme előtt. Az „összeesküvés-elméletekkel” nem volt a fő problémája, hogy mindig hamisak, de gyakran igazak is lehetnek, ezért terjedésük potenciálisan megzavarta a társadalom zavartalan működését. önvédelemből az eliteknek tehát aktívan el kellett nyomniuk vagy más módon kellett volna beállítaniuk a megfelelő összeesküvések jogosulatlan vizsgálatát.

Még a legtöbb művelt amerikai számára is az olyan teoretikusok, mint Beard, Popper és Strauss, sokan nem mások, mint a tankönyvekben említett homályos nevek, és ez az én esetemben is igaz volt. Amíg úgy tűnik, Beard befolyása nagyrészt eltűnt az elit körökben, ez aligha igaz a riválisaira. Popper nagy a modern liberális gondolkodás egyik megalapítója, és

egy olyan politikailag befolyásos egyén, mint Soros György balliberális pénzember, aki azt állítja magáról, hogy értelmiségi tanítványa. Eközben a Republikánus Pártot és a Konzervatív Mozgalmat az elmúlt évtizedekben teljes mértékben uraló neokonzervatív gondolkodók gyakran büszkén vezetik vissza gondolataikat Straussig.

Így a popperiánus és a straussi gondolkodás keveredése révén a hagyományos amerikai tendencia, amely szerint az elit összeesküvését társadalmunk valós, de káros aspektusának tekinti, fokozatosan paranoiásnak vagy politikailag veszélyesnek minősítették, megteremtve a feltételeket a tiszteletre méltó diskurzusból való kizárásához.

1964-re ez az intellektuális forradalom nagyrészt befejeződött, amint azt az elsőprő pozitív reakció mutatta Richard Hofstadter politológus híres cikkére, amely az úgynevezett „paranoid stílust” bírálta az amerikai politikában, amelyet elítélt a valószínűtlen összeesküvés-elméletek iránti széles körben elterjedt hit mögöttes okaként. Jelentős mértékben úgy tűnt, hogy szalmabábokat támad, a legfurcsább összeesküvői hiedelmeket meséli el és gúnyolja, miközben úgy tűnt, figyelmen kívül hagyja azokat, amelyekről bebizonyosodott, hogy helyesek. Például leírta, hogy egyes hisztérikusabb antikommunisták azt állították, hogy több tízezer vörös kínai katonát rejtettek el Mexikóban, és támadást készítettek elő San Diego ellen, miközben azt sem tudta tudomásul venni, hogy évek óta valóban kommunista kémek szolgáltak a közelben. az Egyesült Államok kormányának legtetűjén. Még a legkonspiratívabb beállítottságú egyén sem utal arra, hogy minden állítólagos összeesküvés igaz, csupán néhányuk igaz.

A legtöbb ilyen változás a közvéleményben a születésem előtt vagy egészen kicsi gyermekkoromban történt, és saját nézeteimet a nagyon konvencionális média narratívák alakították, amelyeket magamba szívtam. Ezért szinte egész életben egyáltalán elvettem az összes olyan gondol-összeselméletet, mint nevet-összeesküdöttet”, egyszersmind minden sem igaz lehet.

Amennyire valaha is gondolkodtam a témán, az érvelésem egyszerű volt, és azon alapul, ami jónak, szilárd józan észnek tűnt. Minden olyan összeesküvésnek, amely valamilyen fontos nyilvános eseményért felelős, minden bizonnyal sok különálló „mozgó alkatrészt” kell tartalmaznia, legyen szó szereplőkről vagy tettekről, mondjuk legalább 100-ról. Tekintettel az összes elrejtőzési kísérlet tökéletlen természetére, minden bizonnyal lehetetlen lenne mindezt teljesen elrejtetni. Akkor még akkor is, ha egy összeesküvés kezdetben 95%-ban sikerült is észrevétlenül maradni, öt fő nyom továbbra is a szem előtt maradna a nyomozóknak. És amint az újságírók zümmögő felhője észrevette ezeket, az összeesküvés ilyen kirívó bizonyítékai minden bizonnyal további lendületes nyomozók raját vonzzák, akik visszavezetnék ezeket a tárgyakat az eredetükre. neki feltárva több darabot, mígnem a teljes fedőréteg nagy összeomlott. Még ha nem is határozták meg valaha is az összes döntő tény, legalább az egyszerű, hogy valóban volt valamiféle összeesküvés, gyorsan bebizonyosodott.

Érvelésemben azonban volt egy hallgatóságos feltételezés, amelyről azóta úgy döntöttem, hogy teljesen hamis. Nyilvánvaló, hogy sok lehetséges összeesküvés vagy befolyásos kormányzati tisztviselőket érint, vagy olyan helyzeteket, amelyek nyilvánosságra hozataluk jelentős kínos helyzetet okoz az ilyen személyek számára. De mindig is azt gondolom, hogy még ha a

kormány el is bukna a nyomozói szerepében, a Negyedik Birtok elkötelezett vérkutyái mindig bejönnek, fáradhatatlanul keresve az igazságot, a minősítéseket és a Pulitzereket. Azonban amint kezdtem ráébredni, hogy a média csupán „[a mi amerikai pravdánk](#)” és talán évtizedek óta így volt, hirtelen felismertem a logikám hibáját. Ha ezt az öt – vagy tíz, húsz vagy ötven – kezdeti nyomot egyszerűen figyelmen kívül hagyná a médiát, akár lustaság, hozzá nem ért, akár kisebb könnyelmű bűnök miatt, akkor semmi sem akadályozná meg sikeres összeesküvések létrejöttét és észrevétlen maradását. még a legkirívóbbak és hanyagabbak is.

Valójában ezt a fogalmat kiterjeszti egy általános elvre. **A média érdemi ellenőrzése szinte mindig abszolút előfeltétele minden sikeres összeesküvésnek, minél nagyobb az ellenőrzés mértéke, annál jobb. Ezért minden összeesküvésszerűségének mérlegelésekor először azt kell irányítani, hogy ki és milyen mértéke a helyi médiát.**

Vegyünk egy egyszerű gondolat kísérletet. Különféle okok miatt manapság az egész amerikai média rendkívül ellenséges Oroszországgal szemben, minden bizonnyal sokkal inkább, mint valaha volt a Kommunista Szovjetunióval szemben az 1970-es és 1980-as években. Ezért azt állítom, hogy gyakorlatilag nulla annak a valószínűsége, hogy nagyszabású orosz összeesküvés történjen e médiaszervek működési zónájában. Valójában folyamatosan bombáznak bennünket az állítólagos orosz összeesküvésekről szóló történetek, amelyek „hamis pozitívnak” tűnnek, olyan szörnyű állítások, amelyek látszólag csekély tényalappal, vagy valójában teljesen nevetségesek. Mindeközben még a legdurvább *oroszellenes* összeesküvés is könnyen előfordulhat anélkül, hogy komoly médiafigyelmet vagy vizsgálatot kapna.

Ez az érvelés több lehet, mint pusztán hipotetikus. A Amerika újból kiújult, Oroszország elleni hidegháborújában döntő fordulópontra volt a 2012-es Magnyitszkij-törvény Kongresszus általi elfogadása, amely különböző állítólagos korrump orosz tisztviselőkre irányult, mert állítólagosan részt vettek Bill Browder, egy amerikai fedezeti ügynök alkalmazottjának illegális üldözésében és halálában. nagy orosz tulajdonú alapkezelő. Valójában azonban [elég sok bizonyíték van arra](#), hogy valójában maga Browder volt a gigantikus korrupciós rendszer kitalálója és hasznélvezője, miközben alkalmazottja tanúskodni akart ellene, és ezért féltette az életét. Természetesen az amerikai média alig említést tett ezekről a figyelemre méltó leleplezésekről, amelyek arról szólnak, hogy valami óriásit jelenthet. [Magnyitszkij](#) geopolitikai jelentőségű kamu.

Bizonyos mértékig az internet létrejötte és az alternatív médiák hatalmas elterjedése, beleértve [a saját kis webmagazinomat](#) is, némileg megváltoztatta ezt a lehangoló képet. Aligha meglepő tehát, hogy a szamizdat-szerű kiadványokat meghatározó vita igen jelentős része pontosan azokra a témákra vonatkozik, amelyeket a fősodratú médiaszerveink rendszeresen „örült összeesküvés-elméletnek” ítélnék. Az ilyen szüretlen spekulációk minden bizonnyal jelentős irritációt és aggodalmat keltenek azon kormányzati tisztviselőkben, akik régóta szelíd médiaszerveik cinkosságára hagyatkoznak, hogy súlyos vétkeik észrevétlenül és büntetlenül maradjanak. **Valóban, néhány évvel ezelőtt egy magas rangú Obama-adminisztráció tisztviselője azval érvelt, hogy a különféle „összeesküvés-elméletek” szabad megvitatása az interneten olyan potenciálisan káros, hogy kormányzati ügynököket kellene toborozni, hogy „kognitív módon beszivárognak” és megzavarják őket, lényegében a J. által végrehajtott**

rendkívül vitatott Cointelpro- műveletek csúcstechnológiás változatát javasolta . Edgar Hoover FBI-ja.

Egészen néhány évvel ezelőtt alig hallottam Charles Beardről, akit valaha a 20. századi amerikai szellemi élet toronymagas alakjai közé soroltak. De többet fedeztem fel a súlyos bűncselekmények és katasztrófák összegét, ami teljesen elkerülhető egy média jelentősebb vizsgálatát, annál inkább kíváncsi vagyok, milyen egyéb ügyek maradhatnak még rejtve. Lehetséges tehát, hogy Beardnek mindvégig igaza volt az „összeesküvés-elméletek” tiszteletreméltóságának felismerésében, és vissza kellene térnünk a hagyományos amerikai gondolkodásmódhoz, a CIA és mások végtelen összeesküvő propagandakampányai ellenére, hogy meggyőződjünk arról, hogy minden nélkül el kell vetnünk az ilyen elképzeléseket. komoly megfontolás.